

[Indenrigsministeren.]

somt i ikke ringe Grad Selvhjælpvillien blevet afsvækket; om man ad den Vej, som man her peger paa, kan gøre sig Haab om at genrejse den i det Omfang, som de ærede Forslagsstillere aabenbart mener, vilde jeg dog anse for i nogen Maade tvivlsomt. Men i hvert Tilfælde, denne Fordel ved Overgang til en Forsikring lader sig jo ikke omsætte i økonomiske Værdier, i alt Fald ikke direkte. Derimod er der en anden Motivering, som ganske utvivlsomt lever i det store Flertal af Tilhængere af Overgangen til en Forsikring paa dette Omraade, og som ikke mindst i de senere Aar er Drivkraften i Bevægelsen. Det er Forventningen om, at man ad denne Vej kan komme til en væsentlig Lettelse af de offentlige Byrder og faa en Adgang til at mindske det Skatte-tryk, hvorunder brede Lag af Befolkningen sukker. I mange Aar har vi kun haft teoretiske Drøftelser af dette Spørgsmaal udenfor Rigsdagen. Først og fremmest skete dette i Alderdoms- og Invaliditetskommissionen gennem de mange Aar, hvori den sad, og senere er Drøftelsen fortsat, og fortsat ogsaa i Forbindelse med Gennemførelsen af Aldersrenteloven i den Kommission af 1922, som afgav Betænkning i 1926.

Jeg har jo, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne mindede om, her i Tinget ved tidligere Lejlighed er udtalt om denne Sag, at Regeringen ganske naturligt umiddelbart efter sin Tiltræden i December 1926 i Forbindelse med Gennemgangen af den sociale Lovgivning med Besparelsesforanstaltninger for Øje selvfølgelig kom ind paa en indgaaende Beskæftigelse med Spørgsmaalet om Lettelse af Aldersrentebyrden ved en Overgang til Folkeforsikring som Supplerings og som delvis Erstatning for Aldersrenten. Saaledes som jeg for længst har meddelt her, veg vi dog tilbage for paa det daværende Tidspunkt at fremsætte Forslag, men i de Bemærkninger, som var nedskrevet til dette Forslag, var det naturligvis sagt, hvorfor vi trods Tidens Vanskeligheder dog en Tid havde den Opfattelse, at man burde skride til Forsøg paa en Gennemførelse af en saadan Nyordning, og i Bemærkningerne blev der derom skrevet følgende, som jeg gerne vil tillade mig at citere:

„Naar man ikke desto mindre“ —
altsaa til Trods for Øjeblikkets Vanskeligheder — „har ment det nødvendigt at fremsætte Forslag om tvungen Folkepensionering, er Grundene flere. For det første maa det efter de mange Aars Drøftelse af denne Sag udenfor Rigs-

dagen og indenfor denne, uden at der har foreligget noget Lovforslag som Grundlag for Drøftelsen, anses for ønskeligt at flytte Problemet fra den teoretiske Behandling over til den Realitet, som ligger i Forslags Fremsættelse.“

Med andre Ord, vi havde med vore Planer selvfølgelig, hvis vi havde ført dem frem, den Hensigt at naa til en Ordning paa dette overordentlig betydningsfulde Omraade, men vi havde i hvert Tilfælde det Formaal at tilvejebringe en Drøftelse i Praksis her paa Rigsdagen i Tilknytning til et virkelig foreliggende Forslag. Vi veg altsaa tilbage for dette paa det givne Tidspunkt. De ærede Forslagsstillere, og ganske særlig den ærede Ordfører for Forslagsstillerne har været i Besiddelse af det Mod, som dertil krævedes, og det har jeg derfor til at begynde med ogsaa ønsket at udtale min Anerkendelse af. Imidlertid siger den ærede Ordfører for Forslagsstillerne i sin Forelæggelsestale, *hvorfor* man har fundet, at Forslaget burde fremsættes. Jeg har ved tidligere Lejligheder redegjort for, hvad Grunden var til, at Regeringen veg tilbage derfor, og jeg maa erklære mig uenig med det ærede Medlem i de Betragtninger, han har fremført — de staar i Tidens Sp. 3162 — som Begrundelse for, at Lovforslaget nu fremsættes. Det ærede Medlem sagde dér:

„Ligesom jeg før nævnte, at man i tidligere Drøftelser af Folkeforsikrings-tanken ofte har været inde paa at overveje, om der er Mulighed for at faa Præmierne betalt, saaledes har Drøftelsen ogsaa, og ikke mindst, drejet sig om, hvilket Tidspunkt der er belejligst for en saa stor Sags Gennemførelse.“

Og saa fortsætter det ærede Medlem:

„Nu vil man maaske synes, at de finansielle Vanskeligheder, som Landet jo endnu ikke er kommet over, kunde give Anledning til at stille sig reserveret.“

Ja, det er altsaa det, vi har ment, at de gav al Anledning til; men det ærede Medlem og hans Meningsfæller mener anderledes, idet det ærede Medlem fortsætter:

„Heroverfor vil jeg dog nævne, at det netop er saadan, at det er i de aarlige Tider, Sparsommelighedsbestrebelseerne er stærkest, og i de saakaldte gode Tider, man giver de opsparede Penge ud.“

Ja, mon nu virkelig ogsaa en saadan nationaløkonomisk Betragtning kan ud-nævnes til den hele og fulde Sandhed? Det vil jeg dog tvivle i høj Grad paa. At det skulde være i de daarlige Tider, man skulde fremtvinge en Tvangsopsparing af de Dimensioner, som jeg nu om et Øjeblik skal om-